

FERDINANDY GYÖRGY

Hófehérke beteg

Ami itt következik, helyzetjelentés. Mi lett belőlünk, hogyan élünk ezen a távoli napkeleten.

Mi lenne! Számoljuk az éveket. Hófehérke megöregedett. Fáradt, rosszul alszik. Hajnalig bújja a trópusról (a Szigetről) érkező híreket. Most már csak ezeket. Pedig eleinte milyen lelkesen tanulta ezt az én szépséges anyanyelvemet!

Rosszkedvű, amikor felébred, minden nap van valami, amit a szememre vet. Hogy piszmogok a fürdőszobában, vagy, hogy túl vastagra vágom a kenyereket.

Egy idő óta allergiás. Az én nemzedékem nem tudja, hogy ez mit jelent. Mindennek rám is, könnyen lehet. Fuldoklik, köhög, tömi magába a gyógyszereket. Rám rivall, amikor felajánlom, hogy orvoshoz viszem. Tudomásul kell vennem: Hófehérke beteg.

Kórházban még sosem járt. A trópuson kuruzslókhoz mennek a betegek. Most azonban történt valami: beütött egy váratlan, buta baleset. Floridában, mivelhogy mi évről-évre odaát, az Államokban a fiaimmal töltjük az ünnepeket. (Csak ott, a trópuson tudjuk egybegyűjteni őket. Ide nem jön utánunk senki sem.)

Nem szaporítom a szót: belénk rohant egy teherautó, és a mi húszéves járgányunk rípiyára ment. Nekünk kettőnknek nem történt bajunk. Mégis, valami kötelező kezelésre jártunk. Az Újvilágban a biztosító állítólag csak így fizet.

Itt látott életében először orvost a feleségem. Mint ő mondta: pénzért és makk-egészségesen.

*

Szép kis vakáció volt: minden délután megállt a minibusz a kapuban. A kórházban mindenféle tortúráknak vetettek alá, ha kértük, ha nem. Majd pedig vissza. Ha siettünk, még bekapcsolhattam az esti meccseket.

A kártérítés ugyan késett, de a sokféle (magnetikus és elektromos) masszázs tagadhatatlanul jólesett. Hófehérke láthatta, hogy nem harapnak az orvosok, szóval, hogy egy ilyen utókezelés (hókuszpókusz) semmi rosszat nem jelent.

Amikor visszaértünk az Óvilágba, és asszonykám ismét köhögni kezdett, engedelmesen követett a háziorvosi rendelőbe, az úgynevezett *körzetihez*. Itt ugyan nem állt pénz a házhoz, de hát fizetni sem kellett. (Mióta vele élek, a pénz körül forog az életem.)

Hívatlan prókátor, először helyette is én beszéltem. Mert azon kívül, hogy allergiája van, feleségem nem mondott semmi, de semmi lényegeset. A tüneteit nekem

kellett felsorolnom, ő csak diagnosztizált. Egy idő után az orvos már nem is kérdezett.

Eszembe jutott, hogy szimptomáit összeírom, és ezt a listát olvasom fel legközelebb. Azzal kezdtem, hogy jégszekrényben élünk. Élettársam nem viseli el a központi fűtést. A zárt ajtót-ablakot. Kigúnyolja a huzattól – *a cúgtól* – rettegő környezetemet.

Aztán ezek a mániák. A nap mint nap újrakezdődő nagytakarítás, a szüntelen kárpálás, elégedetlenség. (A beteges bagózást már nem is említem.)

*

Később összetéptem ezeket a jegyzeteket. Végző soron, tud ő is beszélni. Azok, akik onnan jönnek, meg sem tanulják a nyelvet. Hófehérkének pedig, lám, milyen lágy, aranyos akcentusa van!

Igaz persze, hogy egész éjjel olvas az ágyban. De azonnal megosztja velem, ha talál valami érdekeset.

Tény az is, hogy semmit sem vásárol magának, miközben naphosszat bújja az üzleteket. Mindig csak a háznak. És néha nekem.

Aztán, ezek a nyitott ablakok, ez a farkashideg! Egész télen mindenki taknyos körülöttünk. Csak mi ketten vagyunk egészségesek.

A sok apróságot nem is sorolom fel. Azt, hogy nem alhat a lábamon a macskám, és nem azt esszük, amiről álmodoztam a trópuson: a hazai ételeket.

De nem folytatom tovább. Nehogy már azt higgye valaki, hogy egy ilyen házsártos (bogaras) vénember vagyok. Végül is nem rólam van szó. Nem én, Hófehérke itt a beteg.

Emlőcentumba, mammográfiára kellene vinnem. Hiszen – hiába kesergek – én ezt a kis ázott verebet még ma is, még mindig szeretem.

Így telik-múlik az idő. Próbáljuk elviselni egymást. Odaát én, itt pedig ő, Hófehérke idegen. Így állunk, és itt szakad meg az én történetem.